najatý předmět v termínu květnovém vyklidili a jí pod exekucí odevzdali.

Okresní soud doručil výpověď odpůrcům, přikázav jim, aby jí vyhověli pod exekucí s podmínkou, že usnesení ze dne 4. února t. r. nabude právní moci, kdežto nebude-li soudem rekursním potvrzeno, nýbrž bude-li ku stížnosti odpůrci do něho podané vyhověno a žádané svolení k výpovědi odepřeno, pozbude platnosti výpověď i soudní příkaz na základě jejím vydaný.

Do tohoto usnesení výpověď příznivě vyřizujícího podána byla vypovídanými stížnost, které soud rekursní vyhověl a naříkané usnesení změnil tak, že výpověď jako předčasnou zamítl.

Dovolacímu rekursu bylo nejvyšším soudem vyhověno, usnesení rekursního soudu zrušeno a stížnost vypovídaných byla odmítnuta z těchto důvodů:

Hledíc k tomu, co ze spisů jest patrno, nemůže býti pochybnosti, že usnesení ze dne 13. února jest soudním příkazem na odevzdání najatého předmětu, který byl vydán na základě výpovědi. Proti takovýmto příkazům však dle druhého odstavce §u 375. c. ř. s. není dopuštěn opravný prostředek kromě námitek, které lze proti nim podati. Tomu nebylo v přítomném případě na závadu ustanovení druhého odstavce § 4. min. nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n., podle něhož nepřísluší nájemníku právo námitek, byl-li soudem dán souhlas k výpovědi. Ustanovení tomu nelze rozuměti tak, že nájemník nemohl by podati vůbec námitek proti výpovědi. Právo jeho jest omezeno jen potud, že jsou vyloučeny jen námitky týkající se otázky, která byla již probrána a pravoplatně rozřešena v nesporném řízení podle § 3. dotyčného nař. vykonaném, — totiž otázky, zda je tu důvod k výpovědi ve smyslu §u 7. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. Rovněž nelze přikládati rozhodujícího významu té okolnosti, že okresní soud v usnesení ze dne 13. února výslovně nevytkl, že a ve které lhůtě mají po případě proti výpovědi býti podány námitky (§ 562. c. ř. s.), neboť zákonné ustanovení o tom, jaký opravný prostředek přísluší proti soudnímu opatření a ve které době dlužno jej vznésti, jsou povahy naprosto vížící a jejich platnost nezávisí na tom, byly-li strany výslovně na ně upozorněny čili nic.

Pokládali-li tedy vypovězení za to, že výpověď jest předčasná, poněvadž soudní svolení nenabylo ještě moci práva, měli to uplatniti námitkami proti výpovědi, rekurs proti soudnímu příkazu o výpovědi vydanému byl však naprosto vyloučen. Soud rekursní pak pochybil v tom, že neodmítl nepřípustný rekurs, nýbrž věcně jej vyřídil.

Proto bylo vyhověno dovolacímu rekursu vypovídající strany potud, že usnesení soudu rekursního bylo zrušeno a rekurs jejich odpůrců do usnesení okresního soudu ze dne 13. února t. r. jako nepřípustný byl odmítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. března 1920 čj. R I 148/20-1.

ZE DNE.

Nová sazba notářská. Náhled náš, který jsme projevili v minulém čísle ohledně honorování, jež se týká osvědčování valných hromad, není sdílen všemi kruhy. Náhled svůj opírali jsme o § 8 nařízení ze dne 30. ledna 1920 čís. 69, dle něhož výkony v sazbě neuvedené odměniti jest podle sazby za úkony obdobné, tedy analogicky. Sdíleli jsme náhled, že na př. zvyšování akciového kapitálu jest nejméně jednostranné právní jednání, kdežto zakládání nových společností nechť akciových neb s r. o. jest společenskou smlouvou, tedy jednání oboustranné. Při nynějším hromadném zakládání nových společností a zvyšování kapitálu kmenového, při nichž jde vždy o značné obnosy, jest honorář notářský takto analogicky vypočtený, často ovšem velice značný. Aby docíleno bylo jednotného postupu v likvidaci těchto honorářů a zamezilo se snad nepříznivé posuzování a kritisování našich účtů, aby dále bylo jednotně stanoveno, jaký poplatek má se čítati za osvědčení valných hromad zcela jednoduchých aneb schůzí jiných, koná výkonný výbor porady a naváže styky též s finančními kruhy, výsledek toho pak sdělíme všem pp. kolegům v »Českém Právu« a odporučíme jednotný postup ve věcech těchto.

Neuvěřitelné zprávy docházejí nás od různých kolegů ve příčině přisuzování soudních za úkony pozůstalostní, kde jmění hrubé převyšuje 50.000 K. — Měli jsme za to, že sazba notářská jest v ohledu tom tak jasná, že nebylo ani třeba nějakých vysvětlivek, neboť poznámka v pol. 10 c, d, výslovně uvádí, že jde-li o úkony spletité, obtížné, mimo úřední hodiny neb, je-li vynaložiti zvláštní obezřetnost neb konečně přesahuje-li hodnota jmění 50.000 K, jest odměnu upraviti se zvláštním zřetelem. Nemůže býti pochyby, že veškeré tyto případy nespadají pak pod sazbu notářskou, nýbrž, že honorování jich státi se má dle § 171. n. ř., totiž, že má býti přisouzen za takovéto úkony vyšší poplatek nežli dle sazby, a sice takový, jenž odpovídá těmto zvláštním případům. Nemohli jsme proto ani očím uvěřiti, když jsme četli přípisy kolegů, jež nám oznamují, že se nalezli soudové, kteří vykládají dotyčnou poznámku v ten smysl, že v těchto vyminečných případech dlužno přisuzovati poplatek pod sazbu notářskou. Prosíme pp. kolegy, aby nám podali zprávy, jestliže i u dalších okresních soudů podobně nesprávně sazba notářská se vykládá, abychom mohli případy ty hromadně předložiti ministerstvu spravedlnosti a požádati je o dodatečný autent. výklad a nápravu.

Zákon o změně civ. řádu soudního j. n. a nesporného řízení nebyl v tomto Národním shromáždění uskutečněn. Zákon tento, velice obšírný, narazil na odpor hlavně u ministerstva pro unifikaci. Byla tu proto snaha prosaditi aspoň 2 paragrafy a sice § týkající se zvýšení stupnice pro spory před okresními soudy do výše 5.000 K a § pojednávající o přikázání pozůstalostí notářům. — Žádné z těchto ustanovení nenarazilo totiž na odpor nižádné strany. Vzdor tomu nebylo možno ani tyto dva paragrafy prosaditi, ač oba znamenají velikou úlevu soudů. Jest jisto, že nová sněmovna bude museti k této reformě přikročiti, poněvadž kanceptní personál soudní rozhodně nestačí na práce, které jsou mu ukládány, zejména reformou pozemkovou. Rozhodující kruhy sice se těší, že stane se v té příčině náprava připuštěním kandidátů notářství do služeb soudních, máme však důvodné pochybnosti, že zákon o tom vydaný bude míti podstatného praktického výsledku. Postavení státního úředníka není nyní záviděníhodno z důvodů, jež každému jsou známy a také platy státního úřednictva nepostačí nikterak ku krytí slušné existence úředníkovy rodiny. Kandidáti notářství, zejména ti, kteří vykazují delší praksi, zajisté si rozmyslí, přestupovati do služby státní, když nyní vyhlídky u našeho stavu se valně zlepšily a dá se čekati, že i dosažení úřadu notářského nebude vyžadovati tak dlouhé doby, jak tomu bylo dosud.

Nové důležité zákony.

Zákon ze dne 6. II. 1920 čís. 114 o sloučení obcí sousedních s Prahou.

Zákon ze dne 6. II. 1912 čís. 115 o volbách do Ústředního zastupitelstva hlavního města Prahy.

Zákon ze dne 6. II. 1920 čís. 116 o organisaci a působnosti Ústředního zastupitelstva hlavního města Prahy.

Zákon ze dne 6. II. 1920 čís. 117 o zavedení obecních platů a dávek v obci hlav. města Prahy.

Zákon ze dne 12. II. 1920 čís. 118 o hospodaření na zabraném majetku pozemkovém.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 121 o Ústavě československé republiky.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 122 o zásadách jazykového práva naší republiky.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 123 o řádu volebním do poslanecké sněmovny.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 124 o složení a právomoci senátu.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 125 o volebním soudě.

Zákon ze dne 29. II. 1920 čís. 126 o zřízení župním

Zákon ze dne 17. II. 1920 čís. 134 o zajišťování dávky z majetku.

Zákon ze dne 25. II. 1920 čís. 143 o účasti zaměstnanců při hornictví na správě dolů a podílů na čistém zisku.

Zákon ze dne 25. II. 1920 čís. 144 o závodních a revírních radách při hornictví.

Zákon ze dne 25. II. 1920 čís. 145 o hornickém rozhodčím soudu.

Zákon ze dne 9. III. 1920 čís. 146 o uvolnění zadržených výplat ze smluv pojišťovacích.